

Befolkningen nær, fordi den selv skaber den. Jeg beklager, at Landstinget er gaaet den anden Vej, og at den højtærede Minister har sluttet sig dertil.

Der er et andet Omraade, hvor Landstinget har foretaget en betydelig Ændring i de bestaaende Forhold, og denne Ændring hilser jeg med Glæde, idet der her ved tillægges Værgeraadene en lang større Betydning, end de tidligere har haft; man formindsker den Indflydelse, Overværgeraadet har haft, og lægger det, man tager fra dette, over i Værgeraadenes Hænder, saaledes at det bliver dem, der faar med Anbringelsen af Børnene at gøre, og som kommer til at bære det virkelige Ansvar. Jeg anser dette for heldigt i mange Henseender. Overværgeraadet, som nu skal træffe Bestemmelse i saa Henseende, kan ikke gøre dette uden først at henvende sig til de forskellige Værgeraad rundt om i Landet, vi har vist omtrent 1200 Værgeraad. Overværgeraadet kan jo umuligt kende de enkelte Forhold vedrørende et eller andet Barn, og derfor er det nødvendigt, at det skriver ud til Værgeraadene for at høre, hvorledes Sagerne ligger, og det tager ofte lang Tid. Man siger saa, at det er Overværgeraadet, der forsinker disse Sager, saa man ingen Afgørelse kan faa. Dette er, efter hvad jeg ved, aldeles urigtigt, der er ingen Sager, der forsinkes i Overværgeraadet; men ude i Værgeraadene er Forretningsgangen den, at man ikke holder regelmæssige Møder, der er lange Mellemrum imellem Møderne, og derfor kan en Skrivelse fra Overværgeraadet ofte faa Lov at vente lang Tid paa Besvarelsen. Ja, jeg kender et Tilfælde, hvor man i en Kommune havde valgt et Værgeraad, men hvor dette Værgeraad aldrig havde holdt noget Møde, ikke havde faaet valgt nogen Formand, i det hele taget ikke var i Stand til at foretage noget som helst og først blev sat i Gang, efter at Overværgeraadet havde henvendt sig til Dommemyndigheden, som saa skred ind og fik Værgeraadet til at konstituere sig, saaledes at Sagerne kunde blive besørget. Nu er altsaa en stor Del af den Indflydelse, Overværgeraadet har haft, lagt over i Værgeraadenes Hænder, og jeg betragter det som et stort Fremskridt ved det Forslag, vi har modtaget fra Landstinget.

Man maa nu ikke tro, at vi, selv om vi vedtager dette Lovforslag — og jeg kan sige vel næsten ethvert Lovforslag, der har med disse Spørgsmaal at gøre —, derved er i Stand til at standse Tilgangen af disse uheldigt stillede Børn. Nej, der er

en langt dybere liggende Aarsag, og jeg tør sige, at det er først og fremmest et Boligspørgsmaal. Naar man beskæftiger sig med disse Sager og f. Eks. tager et ungt Menneske i 15—16—17 Aars Alderen, mandlig eller kvindelig, og gennemgaar et saadant ungt Menneskes Historie; vil det vise sig i saare mange Tilfælde, at man træffer de første Udskejelser, de første Overtrædelser allerede i 8—10 Aars Alderen. Da er Barnet allerede begyndt at komme ind paa Glidebanen. Og det ligger navnlig i de ulykkelige Boligforhold, vi har her i Landet. Vi har her i København flere Tusinde Familier, som bor til Leje hos andre Familier. Det er for det meste i ganske smaa Lejligheder, vi har mange; mange Eksempler paa, at Familier, som bor i en 1-Værelses Lejlighed, maa bortleje til andre Mennesker Dele af denne Lejlighed, som dog er saa knapt tilmaalt for een Familie, som den vel kan være. Nu vil enhver kunne forstaa, at Børn, der opdrages under saadanne Forhold, er fristet til og udsat for at komme ind paa de gale og vilde Veje. Jeg har som Medlem af Overværgeraadet mange Gange set og læst om det Liv, som føres f. Eks. ude i Vesterbros Sidegader; og hvad Børnene der har været udsat for i Baggaarde, paa Trappegange og W. C'er. Ja, det er Ting af en saadan Beskaffenhed, at man ikke kan omtale dem her, det er Ting, som kun kan omtales for lukkede Døre, og det er de ulykkelige Boligforhold, som er Skyld i det. Saa hvis vi virkelig tænker paa at dæmme op for eller tilstoppe Kilderne, som flyder saa rigeligt, saa er noget af det første og vigtigste, der skal gøres, at skaffe bedre Boligforhold for den fattige Del af Befolkningen.

§ 65 — det ærede Medlem Hr. Søgaard omtalte den — handler om de saakaldte uopdragelige Individuer. Der er jo Forholdet det, at Værgeraadsinstitutionen i mange Tilfælde maa give blankt op, den kan ikke have med disse at gøre. Jeg kan nævne et Eksempel, der viser, hvorledes Forholdene er; det er fra en af vore Opdragelsesanstalter for Pigerovre paa Fyn, der havde de en Pige paa en 17—18 Aar, og denne Pige havde fundet paa, at hun ikke vilde staa op af sin Seng. Hun var ikke syg, men hun sagde: Der er ingen Mennesker, som skal faa mig til at staa op eller faa mig til at gøre noget Arbejde. De maatte saa give hende Mad paa Sengen, men hun anfaldt sine Lærerinder, bed dem, rev dem og slog dem, saa det var helt farligt at have med hende at gøre.